

La cadira buida

Miquel Berga ha publicat un llibre sota el signe de la ironia i l'humor britànic resseguint obres literàries angleses que pareix que coneix en profunditat.

Ara la imaginació lúdica em duu la platja bromosa –nuvolets com cotons al cel de juny– al davant mateix de la biblioteca d'Alpica, la vella escola local reformada en groga biblioteca a la qual hi afegeixo les palmeres i l'onatge escumós de la mar que hi llepa les escales, amb els negres que treballen a la fruita banyant s'hi i els joves de la gorra girada enrere mirant admirats per tornar de seguida a l' smartphone.

Les lectores llegeixen Miquel Berga al darrer sol de la tarda. A alguna se li ha acudit de dur un ordinador que fa sonar una guitarra elèctrica que gemega i una bateria que concorda amb l'onatge. Després sona un violí melancòlic. Una lectora –les lectores són multitud– es pregunta: on són els hòmens? Fent sant miquels? mirant youtube? Passant les imatges d'instagram? Mirant pornografia?, diu una altra, incisiva. Un altre anglès es llegeix estirat cames enlaire mentre a France Musique sona jazz. El mar endolceix la brisa de la tarda. Des de les terrasses, els homes i les dones miren el mar, lluent i blau. Les banyistes joves amb la pell molt blanca s'hi llancen incòndules.

Miquel Berga sempre té una cita

a punt mentre xarrupes un té o mossegues un croissant. “El món és un escenari, nosaltres només som els actors”, diu un personatge de Shakespeare.

A Berlin s'inventen una platja amb gandules a la vora de l'Spree. A la vora del Segre, les platges són d'arena rossa, amb tendal, brisa i llibre d'estiu anglès. Déu ens des-

EL PROFESSOR I ESCRIPTOR GIRONÍ MIQUEL BERGA ÉS ESPECIALISTA EN LITERATURA ANGLESA

lliuri d'imaginar què pot passar a les llargues nits estelades. L'humor és una vella estratègia de supervivència molt més agraïda que la desesperació. Decididament és millor banyar-se al mar mentre ganyola una guitarra elèctrica i una bateria polsa la desesperació. Tractar les coses serioses com si fossin trivials i les trivials com si fossin serioses.

“L'artista creatiu és el criminal, el crític només és el detectiu”, afirma G.K. Chesterton a *La creu blava*. A les escales de la biblioteca, els joves de la gorra girada llegeixen el *Lectura de pe a pa*, especialment els articles llargs i densos. I somriuen. A vegades oblidem fer les coses per plaer: ni per responsabilitat ni per pagar les factures del gas. Per plaer. A la platja de la biblioteca d'Alpicat hi ha una cadira buida. Una sola cadira buida que ens recorda que el passat sempre passa i sempre pesa.

A les llegendes que es contaran a la vora del llit, quan els infants demanen un conte per dormir, les nenes, sobretot les nenes d'ulls d'aigua marina, sempre demanen la llegenda del dia que la mar va arribar a les escales de la biblioteca d'Alpicat mentre les lectores llegien el llibre de Miquel Berga i escrivien les frases lapidàries en un paperet. Algunes, de nit, sense ser advertides, les esgrafiaven a les parets: la cadira buida de Charles Dickens, per exemple.

Durant anys hi va haver una senyora cadira buida pintada en un mur de la vila, escrostonada, fins que passaren tants anys, tants, que ningú no se'n recordava. I què és aquesta cadira buida? No ho sé pas.